

РЕШЕНИЕ

№ 6344

гр. София, 03.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 17.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **1788** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 38 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на И. Л. К. срещу Решение № ППН-01-1543/2019г. от 11.01.2021г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/. Решението се оспорва като незаконосъобразно – издадено при допуснати съществени процесуални нарушения, в противоречие с материалния закон и неговата цел. Излагат се твърдения, че договорните отношения между К. и [фирма] са прекратени преди десетилетие, поради което мобилният оператор незаконосъобразно е продължил да обработва личните му данни. Същите тези данни били и незаконосъобразно предоставени на [фирма] с цел събиране на суми по този договор. Иска се решението на КЗЛД да бъде отменено. Претендират се направени по делото разности.

В съдебното заседание жалбоподателят, лично и с адв. Х., моли решението да бъде отменено, а преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане.

Ответникът – Комисията за защита на личните данни, редовно призован, чрез процесуалния си представител юриск.А., излага съображения за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна [фирма], р.пр., не се явява и не се представлява в съд.заседание

Заинтересованата страна [фирма], р.пр., не се явява и не се представлява в

съд.заседание.

Административен съд София-град, като прецени изложеното в жалбата и събраните по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЗЛД е образувано по жалба № ППН-01-1543/18.09.2019г. на И. Л. К., сезираща комисията с твърдения за неправомерно ползване на личните му данни. В жалбата е посочено, че търговските му отношения с [фирма] са приключили преди 2010г., като всички задължения към оператора били платени преди приключване на договора. Въпреки това, независимо от изминалия период от време, той и семейството му продължават да са обект на атаки от колекторска фирма „С. Г. Г.“, като в исканията за плащане били посочени суми, без да са доказани с платежни документи.

С нарочно писмо комисията е уведомила [фирма] и [фирма] относно образуваното пред нея производство.

С писмо с рег. № 01-1543 от 15.11.2019г. от [фирма] е изразено становище по жалбата пред КЗЛД. Според оператора, на 04.05.2009г. с И. К. бил сключен договор за ползване на мобилни услуги, който бил прекратен едностранно поради неизпълнение на задължения по него от страна на лицето. Била начислена неустойка в размер на 132,64 лева, като вземането, заедно с други за неплатени ползвани услуги, било прехвърлено чрез цесия на [фирма]. Излага се, че мобилният оператор има сключен договор за цесия от 21.12.2017г. с колекторската фирма, като съгласно чл. 99 от Закона за задълженията и договорите за прехвърлянето на вземането не е необходимо съгласие на длъжника. При цесията [фирма] е предоставило на [фирма] лични данни на жалбоподателя – три имена, ЕГН, адрес, клиентски номер, телефонен номер; предоставени са и данни за цедираното задължение – вид и размер, както и данни, съдържащи се в документи, които установяват задължението /фактури, договор за услуги/.

С писмо от 04.02.2020г. [фирма] също е изразило становище по жалбата, в което сочи, че по отношение на тях е налице законово основание за обработване на личните данни на лицето К., в качеството им на цесионер по сключен договор за цесия и е изпълнена хипотезата, при която обработването е необходимо за изпълнение на легитимен интерес на администратора на личните данни. Въз основа на сключения договор за прехвърляне на вземания с [фирма] от 21.12.2017г., [фирма] било упълномощено от мобилния оператор да уведоми длъжниците за цедирането на задълженията им. Посочено е, че в качеството на кредитор и пълномощник на цедента, „С. Г. Г.“ е изпратило писмо-покана за плащане до И. К., както и уведомително писмо по смисъла на чл. 99, ал.4 от ЗЗД, които били връчени по надлежен начин, на посочения в договора за мобилни услуги адрес. Твърди се, че личните данни са представени от мобилния оператор при наличието на изрично писмено съгласие на физическото лице-субект на данните, като в т. 4.5. от договора за мобилни услуги, сключен с абоната К., се съдържа декларация от физическото лице, че същият доброволно предоставя личните си данни, като се съгласява същите да бъдат предоставяни от оператора на трети лица, включително във връзка със събирането на незаплатени суми, дължими за предоставените договорни услуги.

Въз основа на събраните в хода на административното производство доказателства и становищата на страните, от комисията е прието, че [фирма] и [фирма] имат качеството на администратори на лични данни. Комисията е приела, че

горните обстоятелства не са спорни между страните, като спорът между тях се свежда до въпроса относно законосъобразността на обработването на лични данни от администраторите.

В тази връзка КЗЛД е изследвала наличието на условия за законосъобразността на обработването на личните данни на И. К. от [фирма] и [фирма]. Комисията е приела, че от установената в административното производство фактическа обстановка може да се приеме категорично наличието на соченото от мобилния оператор и колектора условие за обработване на личните данни на жалбоподателя по чл.6, §1, б. „а“, „б“ и „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните/, а именно обработването е необходимо с оглед защита на легитимен интерес на администраторите да съберат непогасено задължение.

Въз основа на горното, с Решение ППН-101-1543/11.01.2021г. КЗЛД е оставена без уважение жалба с рег.№ППН-01-1543/18.09.2019г. от И. Л. К. срещу [фирма] и [фирма] като неоснователна.

Въз основа на така приетата за установена фактическа обстановка, настоящият състав, приема за установено от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149 от АПК от надлежна страна с правен интерес от обжалване, поради което е допустима.

Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗЗЛД, КЗЛД е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия, посочени в чл. 10, ал. 1 ЗЗЛД. Този административен орган е оправомощен да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон - чл. 10, ал. 1 във вр. с чл. 57 от Регламент (ЕС) 2016/679. За реализирането на тези правомощия законодателят е предвидил правомощия на комисията като колективен орган /чл. 38 ЗЗЛД/. Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4-ма членове, като според чл. 9, ал. 3 ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. В конкретния случай оспореното решение е прието на заседание на комисията, проведено на 16.09.2020г., на което са присъствали четиримата членове, с единодушие, като същите са подписали оспорения акт /чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД във връзка с чл. 4, ал. 1 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация/.

Спазена е установената писмена форма като оспореното решение съдържа изискуемите по силата на чл. 59, ал. 2 АПК реквизити, доколкото приложимият специален закон – ЗЗЛД не съдържа специални изисквания към формата и съдържанието на акта.

При постановяване на оспорения акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната му само на това основание. Производството е започнало по писмено искане на физическо лице, съдържащо оплакване за нарушаване правата му по ЗЗЛД, т. е. искането е от компетентността на комисията,

разпределено е на съответната дирекция за изготвяне на становище по допустимостта и основателността, изискани са становища на лицата, срещу които е подадена жалбата за нарушаване на правилата за обработване и съхраняване на лични данни, комисията се е произнесла по редовността и допустимостта на искането в заседание на 08.07.2020г., страните са уведомени за насроченото отрито заседание за разглеждане на жалбата по същество като им е дадена възможност да се запознаят със събраните по преписката доказателства и да изразят становище по тях. Взели са участие в откритото заседание пред административния орган.

По отношение на съответствието с материалноправните разпоредби на закона по см. на чл. 146, т. 4 от АПК съдът съобрази следното:

Считано от 25.05.2018г. се прилага ОРЗД, който има пряко действие. Административният акт е постановен на 21.07.2020г. и е съобразен с действащия към този момент материален закон.

Страните не спорят, че [фирма] и [фирма] са администратори на лични данни по смисъла на закона. Жалбоподателят И. Л. К. е физическо лице.

Съгласно чл.4 от Регламента „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице, а „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбинирани, ограничаване, изтриване или унищожаване.

Обработването на лични данни е допустимо в конкретно посочени в чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679 случаи, а именно: обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; обработването е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес; обработването е необходимо за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните; обработването е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните.

[фирма] е обработвал данните на К., с негово съгласие, докато е бил в сила договор №К1423021/26.11.2008г. В т.4.5 от договора е посочено, че И. К., като абонат предоставя доброволно на М. необходимите лични и други данни и се съгласява

същите да бъдат съхранявани и обработвани, съгласно разпоредбите на ЗЕС, ЗЗЛД и останалото законодателство за целите на предоставяне на услугите, предмет на този договор. Абонатът се съгласява посочените данни да бъдат предоставени на трети лица – администратори или оператори на лични данни по смисъла на ЗЗЛД с цел изготвяне на кредитна оценка и/или събиране на вземания, дължими по този договор и/или приложенията към него. Т.е. налице е основанието по чл.6, §.1, б. „а“ от регламента за обработването на данните на жалбоподателя.

След прекратяването на договора през 2010г., видно от представените по делото фактури, заинтересованата страна [фирма] има към жалбоподателя претенция за неустойка и неплатени задължения за ползвани услуги в размер на 266,68лв., което вземане считано от 21.12.2017г. е прехвърлено с договор за цесия на [фирма]. Предвид това, съдът намира, че е налице и основанието по чл.6, §.1, б. „е“ от регламента - обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, които са приоритетни спрямо интересите на субекта на личните данни. Законен (легитимен) е онзи интерес, който като породен и целящ задоволяване на определена потребност на субектите на правото, е признат за допустим от правото, т. е. за него са предвидени правни средства за осъществяване (субективни права), а там, където такива изрично не са - те са допустими с оглед на общите принципи на правото. Безспорно операторът има интерес да събере задълженията си, включително като ги продаде чрез договор за цесия. Цесията е двустранен договор между цедента (стария кредитор) и цесионера (новия кредитор), при който съдържанието на първоначалното правоотношение се запазва, като се заменя само кредиторът, без да се изисква приемане на цесията от длъжника. Цесионерът придобива вземането в състоянието, в което се намира, и на него са противопоставими всички възражения, които длъжникът има срещу цедента /включително за изтекла погасителна давност/. Длъжникът не може да осуети смяната на кредитора и да се противопостави на свободното прехвърляне на вземането, размерът, характера и условията на които не се променят, тъй като той не губи възраженията си и за него е все едно дали ще изпълнява на цедента или на цесионера. Така чрез института на цесията (чл.99 и чл.100 от Закона за задълженията и договорите) законодателят признава легитимен интерес както на кредитора, така и на цесионера, който е приоритетен над интереса на длъжника – затова цесията произвежда действие за длъжника без неговото съгласие, като е достатъчно той да бъде само уведомен за смяната на кредиторите, за да изпълнява на новия кредитор.

Целта на закона, така както е дефинирана в чл.1, ал.3 от ЗЗЛД, е да осигури защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни в съответствие с Регламент (ЕС) 2016/679. Регламентът изрично посочва, че правото на защита на личните данни не е абсолютно право, а трябва да бъде разглеждано във връзка с функцията му в обществото и да бъде в равновесие с другите основни права съгласно принципа на пропорционалност – Регламент 2016/679, П., рецитал 4. Паричното вземане на кредитора е негово субективно право от категорията на имуществените права и формира актива на имуществото му, попадайки по този начин в предметния обхват на правото на собственост в широк смисъл като собственост не само върху вещи, но и върху права, които имат парично изражение. Правото на собственост е прогласено като основно право на ЕС в чл.17 от Хартата на основните права на ЕС. Следователно правото на длъжника на защита на личните му данни трябва да се разглежда пропорционално на правото на кредитора да събере вземането си,

включително като обработи личните данни на длъжника чрез предоставяне на трето лице с цел удовлетворяване на интереса си.

Във връзка с възражението на жалбоподателя, че не е уведомен от оператора, с когото е сключил договора, за цедирането на твърдяното негово задължение, съдът намира, че уведомлението по чл.99 от Закона и задълженията има значение по облигационното отношение при предприето от длъжника плащане, но е без значение за обработването на личните му данни от цедента; още повече, че цедентът с представеното по делото Известие по чл.20 ал.1 т.1-3 от ЗЗЛД /отм./ го е уведомил данните, които идентифицират администратора и неговия представител; целите на обработването на личните данни; категориите лични данни, отнасящи се до съответното физическо лице. Действително, след сключване на договора за цесия, длъжникът трябва да бъде уведомен за извършването ѝ - за да породи тя действие по отношение на него и по отношение на трети лица – чл. 99 ал. 4 от ЗЗД. Юридическият факт, който прави допустимо обработването на личните данни, обаче, е прехвърлянето на вземането, а не уведомлението. Това е така, защото цесионерът получава личните данни на длъжника още при сключването на договора за цесия. Следва да се посочи, че всички доводи досежно недължимостта на процесните суми /съществува ли е вземането, какъв е неговият размер/, както и дали е налице редовно уведомяване за цесията по чл. 99, ал. 3 ЗЗД, т.е. породил ли е договорът за цесия действие по отношение на длъжника, са относими при разглеждането на евентуално възникнал правен спор по реда и условията на гражданските производства /Решение № 7206/15.06.2016г. по а.д. № 6680/2015г. на ВАС на РБ, Пето отделение/.

По другото възражение на жалбоподателя – за изтекла погасителна давност по отношение на задължението му, съдът съобрази следното: Съгласно чл.120 ЗЗД, давността не се прилага служебно; т.е. за да се приложи тя е необходимо изрично изявление в този смисъл от длъжника до кредитора, съответно - цедента. Единственото доказателство за направено възражение в този смисъл от жалбоподателя е представеното по делото /л.82, втора страница/ писмо от жалбоподателя до [фирма], за което не се установява дали и кога е изпратено, съответно – получено. Също така, не е във правомощията на административния орган – КЗЛД да разреши спора за материално право по облигационно правоотношение относно съществуването на вземането на заинтересованите страни и в частност дали то е погасено по давност. Това правомощие е на общия съд, чието евентуално решение по осъдителен или отрицателен установителен иск следва да бъде съобразен в производствата по ЗЗЛД. Т.е. жалбоподателят би могъл да защити правата си като направи възражение за изтекла погасителна давност и да поиска заличаване на обработваните негови

лични данни; като при отказ - би могъл да предяви отрицателен установителен иск пред гражданския съд, и при решение в негова полза да иска заличаване на обработваните от заинтересованите страни негови лични данни.

Предмет на делото е единствено законосъобразността на обработването на личните данни на И. Л. К. от [фирма] и [фирма], вкл. и ползването им за събиране на дължимите суми, т.е. дали то представлява незаконосъобразно обработване по смисъла на § 1, т. 1 ДР ЗЗЛД /Решение № 6652/06.06.2016г. по дело № 6087/2015г. на ВАС на РБ/, но не е съществуването на вземането.

С оглед изложеното съдът приема, че [фирма] и [фирма] са обработвали личните данни на И. Л. К. в съответствие с чл.6, §.1, б. „а“ и „е“ от Регламент 2016/679.

Въз основа на изложените по-горе мотиви, съдът заключава, че постановеното решение е издадено от компетентен административен орган, в установената от закона форма, без да са налице съществени нарушения на административно-производствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, при който извод подадената срещу акта жалба е неоснователна.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 3 АПК във вр. с чл.37 ЗПП и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Мотивиран от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 31-ви състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Л. К. срещу Решение №ППН-01-1543/2019г. от 11.01.2021г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА на И. Л. К., с ЕГН-[ЕГН], да заплати на Комисията за защита на личните данни, съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: